

Jóban rosszban

Gubányi Zsófia - 2021-08-15 14:00:00

fotó: Facebook

- Hogy vagy? Most már tényleg szeretném, hogy válaszolj, és ne csak lerázz valami hülye szöveggel.
- Figyelj, megvagyok. Nem akarok belemenni a részletekbe, mert csak felzaklat, és akkor nem tudok tovább dolgozni. Dolgoznom meg kell, mert akkor a ti bútorotok sem fog elkészülni és az asszony is elhagy, ha nem lesz pénzünk.
- Jó, rendben, megértettem. Akkor kérlek, hogy mondj egy időpontot, amikor alkalmas lenne.
- Holnap reggel 9?
- Rendben. Addig az egyik már óvodában lesz, a másik gyerkőc meg talán visszaalszik. Hívlak majd.
- Rendben, várom, és ne haragudj. Szép napot!
- Semmi gond, megoldjuk. Szia!

Másnap reggel.

- Na helló, alkalmas?
- Igen, vártam a hívásod. Ne haragudj a tegnapiért!
- Hallgatlak akkor. Hogy vagytok?
- Nem jól.
- Bővebben?
- Anna válni akar. Ő úgy van velem, hogy nem megjavítjuk, ami elromlott, hanem kidobjuk. Szóval ennyit a jóbanrosszbanról.
- Oh, sajnálom. Reméltem, hogy már alakultok, mióta külön költöztetek az anyukájától.
- Hát, volt benne jó, de azért az a pár utca könnyen „leküzdhető”, aztán nem nagyon sikerül kikerülni így a bűvköréből. Akkor volt jó, mikor covidos lett. Három hétig nem is láttuk hál’ istennek. De azóta megint szinte naponta itt van, aztán csak annyit jelent, hogy én többet takaríthatok utánuk, mert a tányért sem képesek összepakolni maguk után. Mikor este végzek a munkával idekint, kezdek odabent. Aludni?! Minek?!
- És a kislány ebből mit érzel?

- Mira nagyon okos kislány. Viszont hozzám jobban kötődik, mint az anyjához. Az anyja csak akkor tudja megnyugtatni, ha cicit dug a szájába, egyébként csak nálam nyugszik le.
- Ez a helyzet senkinek sem jó... Tudom magamról, ha én feszült vagyok, a gyerekek hatványozottan azok lesznek.
- Igen. Sajnos ez nálunk mindennapos. Annának egyéb problémái is vannak. Pánikroham miatt már nem egyszer kellett mentőt hívnom hozzá. És rengeteget alszik... Nem csinál semmit egész nap. Fut a ház, nem főz, semmi... A gyereket ellátja úgy ahogy, de képes inkább egész nap szoptatni, csak hogy ne is nagyon kelljen felkelnie.
- Ez nem hangzik jól. Ezek lehetnek akár szülés utáni depresszió tünetei is. Külső segítséget nem tudnátok igénybe venni?
- Hidd el, én már mindent próbáltam! Próbáltam mondani neki szépen, mondtam csúnyán is, sajnos. De amíg ő nem látja be, hogy gond van, addig nem tudok segíteni. És persze erre rámegy a házasságunk is. Kérlek, maradjon köztünk, de nemi életünk azóta nincs, hogy kiderült a terhessége. Pár hete voltunk „együtt”, de hamar vége szakadt, mert azt mondta, hogy fáj neki.
- Tény, hogy nem egyszerű újrakezdeni szülés után a dolgokat, de ha mindketten akarják, akkor megy az azért. Mindenképpen segítség kellene. Ha más nem, akkor Mirát kellene rábízni valakire pár órát, hogy anya is szusszanhasson.
- Jó lenne, de csak az anyósom van itt. Rá meg a kutyát sem bízám, nemhogy a gyereket.
- Akkor bébiszitter. Valaki kell.
- Majd megérdeklődöm. Tudod, mit mondott a múltkor?! Nézegette az esküvői fotóinkat Mirával, felnevetett az egyik képnél, rám nézett: már ekkor sem szerettelek. Hogy mondhat ilyet?!
- Nem tudom...
- Akkor miért mondott igent? Érted már, miért nem tudtam erről csak úgy beszélni?
- Kapizsgálok.
- Itt van minden. Ház, gyerek, autó, vállalkozás, lehetnénk boldogok. De kurvára nem vagyunk azok. Aztán, ha tényleg beadja a válópert, kezdhettek kapálózni, hogy néha-néha láthassam a kislányom, mert úgyis nála helyeznék el. Az anyánál. Úgyhogy most próbálok helyrehozni a házasságunkat úgy, hogy közben már – baráti tanácsra – kezdem gyűjteni az „ellene felhozható és bizonyítható vádakat”. Skizofrén állapot, mint egy rossz álom, amiből senki nem akar felébreszteni.
- Ha bármiben tudok segíteni, ha csak szükség van arra, hogy valaki meghallgasson, szólj!
- Köszönöm, és hidd el, ez is nagyon jólesett, hogy valóban érdekelt, hogy vagyok. Jólesett elmondani. De most inkább bedugom a zenét a fülembe és megyek dolgozni. Legalább az életem ezt a kicsiny szeletét szeretném még kézben tartani – s azzal megnyomta a piros gombot a kijelzőn, majd elindította a csiszológépet, hogy ne hallja a háttérben a gyereksírását.

Gubányi Zsófia további írásai itt olvashatók: [KÖZTÜNK ÉLNEK](#)

CSAK VELED együtt tudjuk garantálni, hogy az újságíró és a szerkesztő munkájába ne szólhasson bele más, csak Te, az olvasó. [Egy hónapra csak 1000 forint. Támogasd előfizetéseddel a Debrecinert! Köszönjük!](#)